

ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΝΕΡΟ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΡΟΥΜΠΕΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

ΕΝΙΑΙΟ ΛΥΚΕΙΟ ΑΡΕΟΠΟΛΗΣ

Ήταν κάποτε σε μια μακρινή χώρα ένας πολύ πλούσιος βασιλιάς. Είχε τόση μεγάλη περιουσία που θα μπορούσαν να ζήσουν πολλές γενιές πλουσιοπάροχα. Ο βασιλιάς αυτός είχε 3 γιούς που βρίσκονταν σε ηλικία κατάλληλη για γάμο και για μια θέση στο παλάτι.

Ο βασιλιάς ήταν πολύ πλούσιος αλλά και πολύ άπληστος. Από την απληστία λοιπόν ένιωθε ανούσια τη ζωή του , μόνο το χρήμα της έδινε νόημα. Μια μέρα αποφάσισε να στείλει τους 3 γιούς του στις πιο μακρινές χώρες, να βρουν τις πιο όμορφες γυναίκες του κόσμου και να τις παντρευτούν . Έτσι, το επόμενο πρωί τα 3 παιδιά ετοιμάστηκαν να φύγουν για να εκπληρώσουν την επιθυμία του πατέρα τους. Ο βασιλιάς καθώς έβλεπε το χρόνο να κυλά και τη ζωή του να φεύγει, σκέφτηκε πως αφού αυτός δε μπορούσε να ταξιδεύει πια και να μαζεύει πλούτη, θα έπρεπε να στείλει τους γιούς του. Έτσι πριν φύγουν, τους κάλεσε και τους είπε: « Όταν βρείτε τις γυναίκες σας , θα τους ζητήσετε να σας δώσουν ό,τι πιο πολύτιμο υπάρχει στη χώρα τους ως δώρο προς εμένα. Όποιος μου φέρει να δω την πιο όμορφη κοπέλα και το πιο ακριβό και πολύτιμο δώρο θα πάρει το μεγαλύτερο κομμάτι της χώρας και θα έχει το μεγαλύτερο μερίδιο από την περιουσία μου». Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια του πατέρα τους, λόγια που φαντάζουν σε εμάς τόσο άπληστα και λανθασμένα όμως εκείνη την εποχή ήταν συνηθισμένα. Αργότερα οι 3 γιοί ξεκίνησαν για το ταξίδι τους ,έχοντας πάντα αυτά τα λόγια στο μυαλό τους. Ο καθένας έπρεπε να ακολουθήσει και διαφορετικό δρόμο.

Ο μεγάλος γιός, ο Βλαδιμήρ, πήγε δυτικά, ο μεσαίος ο Γιούρι ανατολικά και ο μικρότερος που ήταν και ο καλύτερος στο χαρακτήρα πήγε Νότια. Αποφάσισαν να ακολουθήσουν αυτούς τους δρόμους ώστε να βρουν ό,τι ψάχνουν και να γυρίσουν πίσω. Ο Βλαδιμήρ ακολούθησε το δρόμο προς τη Δύση γιατί είχε ακούσει πως εκεί βρίσκονταν πολλοί πολύτιμοι λίθοι και πολλές όμορφες κοπέλες. Ταξίδευε πολύ καιρό ώσπου έφθασε στην Ισπανία και πέρασε τον Ατλαντικό Ωκεανό με πλοίο. Βγήκε στην Αμερική και άρχισε να εξερευνεί όλες τις περιοχές. Είχε πραγματικά απελπιστεί γιατί δεν έβρισκε ό,τι έψαχνε ώσπου μια μέρα βρέθηκε σε μια πόλη που ζούσε ένας πολύ πλούσιος άνδρας με την μονάκριβη κόρη του την Κάθριν. Αυτός είχε πολλά ορυχεία στην ιδιοκτησία του

που του απέφεραν πολλούς πολύτιμους λίθους και πολύ χρυσάφι. Ο Βλαδιμήρ όταν το άκουσε αυτό δεν έχασε καιρό και πήγε αμέσως να τον βρεί. Όταν έφθασε στο σπίτι του, του συστήθηκε σαν ο γιος του πιο πλούσιου βασιλιά και του ζήτησε να του δώσει την μονάκριβή του κόρη. Ο πατέρας της δέχθηκε , αφού πείστηκε πως η κόρη του θα ζούσε το ίδιο πλούσια όπως και πριν.

Έτσι λοιπόν, έστειλε τους υπηρέτες του να φωνάξουν την κόρη του. Όταν την είδε ο Βλαδιμήρ, έμεινε άφωνος από την ομορφιά της αλλά και από την λάμψη των χρυσαφικών που φορούσε. Ήταν πραγματικά ένα πολύτιμο στολίδι , μια πολύ όμορφη κοπέλα με μακριά καστανά μαλλιά και υπέροχα καστανά μάτια. Ο Βλαδιμήρ ήταν πολύ ευτυχισμένος γιατί σίγουρα ο πατέρας του θα έμενε έκπληκτος από την ομορφιά της. Την πλησίασε, γονάτισε μπροστά της , της φίλησε το χέρι και ζήτησε να τον παντρευτεί. Η Κάθριν, γοητευμένη από αυτόν δέχθηκε αμέσως και τη ίδια κιόλας ημέρα έκαναν μια μεγάλη γιορτή για να γιορτάσουν το χαρμόσυνο αυτό γεγονός. Την επόμενη μέρα θα ξεκινούσαν το ταξίδι για τη μακρινή χώρα του Βλαδιμήρ. Πριν φύγουν, ο Βλαδιμήρ της είπε πως θα πρέπει να κάνει ένα πολύτιμο δώρο στο βασιλιά , ό,τι πιο πολύτιμο υπάρχει στη χώρα της και ότι πιο ακριβο είχε. Έτσι γέμισαν 3 πλοία με χρυσό , διαμάντια και ρουμπίνια και ξεκίνησαν για την επιστροφή τους.

Ο Γιούρι, ο μεσαίος γιός του βασιλιά, είχε ακολουθήσει το δρόμο για την Ανατολή. Πέρασε πολλές χώρες και γνώρισε πολλές γυναίκες, όμως καμιά δεν τον είχε γοητεύσει αρκετά. Ταξίδευε συνέχεια , πήγαινε στα καλύτερα παλάτια και γνώριζε τις πιο όμορφες και πλούσιες κοπέλες. Δυστυχώς όμως δεν έβρισκε κάτι πολύτιμο για να του εξασφαλίσει το μισό βασίλειο του πατέρα του. Ο Γιούρι ήταν πολύ σπάταλος και δεν εκτιμούσε καθόλου ό,τι είχε σε αντίθεση με τον Βλαδιμήρ που ήταν άπληστος σαν τον πατέρα του. Ήθελε να περνά καλά και να διασκεδάζει. Πέρασε λοιπόν από πολλές χώρες και είδε πολύ φτώχεια και πόνο , "όμως δε στάθηκε καθόλου σε αυτά τα μέρη , σιχαινόταν αυτούς τους πονεμένους και πεινασμένους ανθρώπους . Είδε άρρωστους ανθρώπους να χάνουν τη ζωή τους , όμως δεν ένιωσε θλίψη αλλά αηδία. Έτσι τα

προσπέρασε και έφθασε στην Ιαπωνία. Εκεί έμαθε πως υπήρχε σε ένα μέρος ένας πολύ πλούσιος άνθρωπος που είχε 2 όμορφες κόρες. Καθώς διέσχιζε τη χώρα, με χαρά του διαπίστωσε ότι υπήρχαν πολλά πλούτη και πολλές πηγές πλούτου. Μια τέτοια πηγή πλούτου ήταν το μπάξι, ένα πολύ όμορφο και ακριβό ύφασμα. Αυτή η μεγάλη οικογένεια έκανε παραγωγή μεταξιού και το εξήγαγε σε πολλές πλούσιες χώρες. Ήταν πολύ ακριβό και σπάνιο αυτό το ύφασμα. Χωρίς να χάσει καιρό ο Γιούρι πήγε να τους συναντήσει. Όταν έφθασε, συστήθηκε σαν ο γιός του πιο πλούσιου βασιλιά και του ζήτησε να του δώσει για γυναίκα του μια από τις 2 του κόρες. Ο πατέρας τους πείστηκε, αφού τον είδε ντυμένο τόσο πλούσια και αυτοκρατορικά και έστειλε να φωνάξουν τις 2 του κόρες. Ο Γιούρι θαμπώθηκε από την ομορφιά της μικρότερης κοπέλας, της Γιασμίν, την πλησίασε γονάτισε μπροστά της και τη ζήτησε σε γάμο. Η Γιασμίν δέχθηκε με χαρά και ο πατέρας της έστειλε τους υπηρέτες να ετοιμάσουν ένα μεγάλο γλέντι στην πόλη για να γιορτάσουν τους αρραβώνες των 2 παιδιών. Ήταν και οι 2 πολλοί ευτυχισμένοι και ειδικά ο Γιούρι που θα πήγαινε στον πατέρα του μια όμορφη κοπέλα και πολλά ξεχωριστά δώρα.

Την επόμενη ημέρα το ζευγάρι γέμισε πολλές άμαξες με μεταξωτά υφάσματα και ρούχα ραμμένα στους καλύτερους ράφτες της χώρας με τα πιο όμορφα και λαμπερά χρώματα και ξεκίνησαν για το μεγάλο ταξίδι. Ήταν σίγουρος πως ο πατέρας του θα του έδινε το μισό βασίλειο και θα ήταν πολύ υπερήφανος γι αυτόν.

Ο τρίτος γιος ο Νικόλας ήταν πιο ταπεινός από τους άλλους και είχε πιο λεπτά αισθήματα. Αυτός λοιπόν, πήγε προς το Νότο. Ταξίδευε πολύ καιρό ώσπου έφθασε στην Αφρική. Εκεί, περιπλανήθηκε για πολλές ημέρες σε όλες τις δύσβατες γωνιές της περιοχής. Όλα τα κράτη σε αυτή την ήπειρο ήταν πολύ φτωχά. Ο Νικόλας έζησε πολλές άγνωστες για αυτόν καταστάσεις.

Καθώς διέσχιζε τα μικρά χωριά και τα άγρια δάση είδε πολύ φτώχεια, πολύ πείνα, πολύ δίψα και πολλές αρρώστιες. Ένωθε πολύ άσχημα με όλα αυτά που έβλεπε. Παντού υπήρχε πόνος και θλίψη. Ήταν τόσο άθλια η ζωή αυτών των ανθρώπων. Είχε φθάσει σ

ένα μακρινό κράτος , την Αιθιοπία , πίστευε πως ίσως εκεί οι συνθήκες διαβίωσης ήταν καλύτερες όμως δυστυχώς γι αυτόν ήταν ίδιες παντού. Ήθελε να γυρίσει πίσω αλλά δεν μπορούσε , ένιωθε πολύ άσχημα και είχε πολλές τύψεις , τύψεις γιατί η δική του ζωή ήταν ένα όνειρο στα μάτια αυτών των ανθρώπων. Δεν ήξερε τι να κάνει, απλά περιφερόταν ανάμεσα τους. Το πιο περίεργο γι αυτόν ήταν πως ακόμη και ο αέρας , το οξυγόνο που ανέπνεαν, το οξυγόνο που μας δίνει ζωή, μύριζε θάνατο. Ηλικιωμένοι άνδρες , γυναίκες και παιδιά , όλοι του ζητούσαν λίγο ψωμί και λίγο νερό και τι ειρωνία ο Νικόλας που ήταν τόσο πλούσιος δε μπορούσε να τους δώσει τίποτα. Γιατί; Γιατί το χρυσάφι που είχε μαζί του , δεν είχε καμιά αξία γι' αυτούς . Δεν άντεχε να τα βλέπει αυτά, πονούσε κι αυτός μαζί τους γι' αυτό έφυγε και πήγε στο δάσος.

Καθώς περπατούσε στο δάσος του επιτέθηκαν δύο άνθρωποι της περιοχής. Αυτός άρχισε να τρέχει και να τους ζητά να τον αφήσουν και θα τους έδινε ό,τι ήθελαν. Αυτοί δεν καταλάβαιναν τη γλώσσα που μιλούσε είδαν και όλα τα όμορφα στολίδια που φορούσε , τον έπιασαν και αφού τον χτύπησαν πολύ του πήραν ό,τι είχε. Έμεινε χτυπημένος κάτω στο δρόμο γιατί κανένας δεν το βοηθούσε , κανείς δεν αναγνώριζε τη θέση του και τα πλούτη του γιατί αξία είχε μόνο το φαγητό και τα νερό.

Μετά από πολύ ώρα μια κοπέλα περπατούσε εκεί και τον βρήκε αναίσθητο κάτω. Της φάνηκε πολύ περίεργος και διαφορετικός αφού ήταν λευκός. Τον λυπήθηκε και τον πήρε στην καλύβα της. Εκεί του έδωσε τις πληγές και έφτιαξε γιατρικά με βότανα και καρπούς από τα δένδρα. Η φτωχιά αυτή κοπέλα στερήθηκε το φαγητό της για να τον ταΐσει και στερήθηκε τις λίγες σταγόνες νερό που είχε για να του δώσει να πιεί. Ο φτωχός πλέον Νικόλας , ζούσε μαζί με την Αυγουστίνα που μοιραζόταν τα πάντα μαζί του . Όταν έγινε καλά και δυνάμωσε , τον πήρε μαζί της στα χωράφια που δούλευε για να δουλέψει κι αυτός και να εξοικονομούν λίγο φαγητό ακόμη. Ο καιρός περνούσε και με δυσκολία τα έβγαζαν πέρα, το μεροκάματο λιγότευε, το νερό μολυνόταν και οι αρρώστιες τους περιτριγύριζαν. Ο Νικόλας αποφάσισε πως ήταν καιρός να επιστρέψει στην πατρίδα του. Δε θα έφευγε όμως μόνος του, θα έπαιρνε μαζί του και την

Αυγουστίνα , αυτή ήταν πλέον η γυναίκα του, αυτή τον έσωσε, αυτή πάλεψε για τη ζωή του, τώρα θα έπρεπε να το ανταποδώσει. Αφού πείστηκε για την αγάπη της, της εξομολογήθηκε όλη την αλήθεια για αυτόν και την οικογένειά του. Αποφάσισαν πως ήταν καιρός να πάνε στον πατέρα του , όχι για να κερδίσουν το βασίλειο αλλά για να ζήσουν μια πιο καλή ζωή. Τι θα έπαιρναν μαζί τους όμως ως το πιο πολύτιμο και σημαντικό πράγμα της χώρας αυτής; Μα τι άλλο; Τι είναι αυτό που έχουν ανάγκη όλοι, τι είναι αυτό για το οποίο πεθαίνουν καθημερινά εκατοντάδες άνθρωποι; Μα φυσικά το νερό, το νερό είναι αυτό που δίνει και που παίρνει τη ζωή. Μια σταγόνα νερό αρκεί να υγράνει τα χείλη ενός άρρωστου μαύρου παιδιού , μια σταγόνα νερό την ημέρα ήταν αρκετή για να κρατηθεί στη ζωή ο Νικόλας. Ως ένδειξη αγάπης και ευγνωμοσύνης στον πατέρα του, θα του πήγαιναν λίγο νερό για να του δείξουν πόσο σημαντικός ήταν αυτός στη ζωή τους. Την επόμενη ημέρα , πήραν λίγο νερό και ξεκίνησαν για το μακρινό τους ταξίδι.

Όταν ο βασιλιάς πληροφορήθηκε τον ερχομό των 3 γιών του, κάλεσε τους υπηρέτες και τους διέταξε να ετοιμάσουν ένα μεγάλο γλέντι για να τους υποδεχθεί και να γνωρίσει τις μέλλουσες νύφες του. Πρώτος λοιπόν εμφανίστηκε ο Βλαδιμήρ με την Κάθριν, πλησίασε τον πατέρα του, τον αγκάλιασε και του γνώρισε την όμορφη γυναίκα του. Ο βασιλιάς έμεινε έκπληκτος από την ομορφιά της και τη δέχθηκε με χαρά, ύστερα ζήτησε τα δώρα που του είχαν φέρει. Αμέσως άνοιξαν οι πόρτες και μπήκαν οι υπηρέτες της νύφης του με αμέτρητα καλάθια γεμάτα διαμάντια , ρουμπίνια και χρυσά κοσμήματα , αυτός θαμπώθηκε από τη λάμψη και την ομορφιά τους και αγκάλιασε το γιό του.

Όταν έφθασε η ώρα του Γιούρι, πήρε την όμορφη Γιασμίν και εμφανίστηκε μπροστά στο βασιλιά. Η Γιασμίν ήταν λίγο διαφορετική αφού ήταν από την Ιαπωνία αλλά είχε μια μοναδική ομορφιά και αυτό το διέκρινε αμέσως ο βασιλιάς. Όταν έφεραν τα πολύτιμα τους δώρα , το υπέροχο και ακριβό μετάξι και τα χρωματιστά ρούχα , την αγάπησε με όλη του την καρδιά. Τους αγκάλιασε χαρούμενος και ικανοποιημένος και περίμενε ανυπόμονα να δει το Νικόλα.

Όταν ο Νικόλας μπήκε μέσα στο παλάτι με την Αυγουστίνα , όλοι έμειναν άφωνοι επειδή η Αυγουστίνα δεν ήταν λευκή αλλά μαύρη. Όταν ο βασιλιάς συνήλθε από την έκπληξη ζήτησε από το γιο του να του δείξει το πολύτιμο δώρο του, σκέφτηκε πως αν ήταν καλό ίσως τον συγχωρούσε για το λάθος του. Όταν η Αυγουστίνα του έδειξε το νερό που του είχαν φέρει αυτός εξοργίστηκε , άρχισε να φωνάζει και τους έλεγε να φύγουν και οι 2 από το παλάτι του.

Τότε ο Νικόλας τον πλησίασε και άρχισε να του λέει τη θλιβερή ιστορία του, για τους ληστές, τη βοήθεια της Αυγουστίνας, τη φτώχεια και τον πόνο που ένιωσε. Προσπάθησε να του εξηγήσει πως το νερό και η κοπέλα ήταν αυτοί που του έσωσαν τη ζωή αλλά ήταν μάταιη η προσπάθεια του. Ο βασιλιάς τους έδιωξε από το παλάτι και συνέχισε τη γιορτή με τους 2 αγαπημένους του γιους. Μοίρασε το βασίλειο του ισάξια στους 2 γιους του και συνέχισαν τη ζωή τους χωρίς το Νικόλα. Εν τω μεταξύ ο Νικόλας και η Αυγουστίνα έφυγαν από το παλάτι και ζούσαν μόνοι τους σε ένα χωριό όπου δούλευαν για να ζήσουν. Ήταν πολύ απογοητευμένος από τη συμπεριφορά του πατέρα του και ένιωθε άσχημα που δε μπορούσε να προσφέρει περισσότερα στη γυναίκα του, όμως έπρεπε να είναι δυνατός για να επιβιώσουν και αυτός και η Αυγουστίνα. Πέρασαν πολλά τέτοια δύσκολα χρόνια ώσπου μια εποχή η χώρα του βασιλιά πέρασε τη μεγαλύτερη κρίση της. Ήταν απίστευτο αυτό που συνέβη. Τη χώρα την κατέστρεφε μια φοβερή ξηρασία , κάτι πρωτόγνωρο. Καθώς περνούσαν οι μέρες η καταστροφή εξαπλωνόταν και χειροτέρευε με γοργούς ρυθμούς . Το αποθηκευμένο νερό λιγόστευε! Οι άνθρωποι άρχισαν να αρρωσταίνουν , η γη ξεράθηκε και οι σοδειές καταστράφηκαν.

Ο βασιλιάς , γέρος πια και άρρωστος, ένιωθε αισθητή την έλλειψη του νερού. Έβλεπε τη γη του να ξεραίνεται , τους υπηκόους του να υποφέρουν και αυτός ανήμπορος να τους σώσει έμενε άπραγος και περίμενε το τέλος. Σ' αυτή τη δύσκολη ώρα της ζωής του , έβλεπε τη ζωή του να περνά μπροστά από τα μάτια του. Έβλεπε την απληστία και την αχαριστία που τον κυρίευε, αιτίες γι' αυτή την καταστροφή; Τόσα πλούτη, τόσο χρήμα, τόση περιουσία , φάνταζαν τιποτένια μπροστά στο μικρό αυτό θεό που τους είχε γυρίσει

την πλάτη, γιατί σαν ένα μικρό θεό έβλεπαν πλέον το νερό. Ήταν πράγματι τιμωρία για την άσχημη ζωή του; Ήταν η εκδίκηση για το διωγμό του Νικόλα και της Αυγουστίνας; Ή ήταν απλά μια άτυχη στιγμή της κυριαρχίας του; Δεν είχε καμιά σημασία πια, ο βασιλιάς συνειδητοποίησε τα λάθη του και κατάλαβε πόσο φτωχός 'ταν στην πραγματικότητα , ήταν ένα τίποτα πια, ένιωθε μόνος μακριά από το γιο του που είχε περάσει πολλά στη ζωή του και είχε μάθει να εκτιμά το κάθε τι. Θα μπορούσαν να του φέρουν ευτυχία τα πλούτη; Πώς ο Νικόλας χωρίς πλούτη κατάφερε να γίνει ευτυχισμένος; Τι ήταν το πιο σημαντικό, το πιο πολύτιμο αυτή την ώρα , ο χρυσός, το μετάξι ή το νερό; Τώρα κατάλαβε πόσο σοφή ήταν τελικά η Αυγουστίνα και μετάνιωσε για τον τρόπο που της φέρθηκε. Αμέσως έστειλε να βρουν και να του φέρουν πίσω το γιο με τη γυναίκα του.

Όταν έφθασαν, ο βασιλιάς με δάκρυα στα μάτια τους ζήτησε συγνώμη, δέχθηκε το δώρο τους και τους αγκάλιασε. Ύστερα από λίγες ημέρες ο ουρανός πρόσφερε στη χώρα του ξανά το πολυπόθητο νερό, όλοι χάρηκαν και θεώρησαν σημαδιακή την επιστροφή του μικρού γιου.

Μια σταγόνα νερό έφερε κοντά το Νικόλα και την Αυγουστίνα και τους ένωσε για μια ζωή. Μια σταγόνα νερό τον έσωσε αλλά και τον χώρισε από τον πατέρα του. Μια σταγόνα νερό άλλαξε τον βασιλιά και χάρη σε μια σταγόνα νερό ενώθηκε ξανά η οικογένεια. Πόσο σημαντικό είναι λοιπόν το νερό στη ζωή μας; Πιστεύω πως μετά από αυτή την ιστορία όλοι μπορούμε να καταλάβουμε!